

4. Een prijs betalen voor de splitsing?

Zeer terecht hebben de burgemeesters voortdurend benadrukt dat er voor de splitsing geen Vlaamse prijs mag betaald worden aan de Franstaligen. Het splitsen van de kieskring komt immers neer op het stopzetten van een onrechtvaardige situatie, waarbij Waalse lijsten wel in Vlaanderen stemmen kunnen komen ronselen (en daar ook nog een pak geld aan verdienen) terwijl het omgekeerde niet kan. In Vlaanderen kan men immers geen lijsten indienen die tegelijk in een deel van Wallonië opkomen. Er zou dus gewoon een einde gesteld worden aan een voorrecht, een *privilege*, dat in dit land alleen maar bestaat voor de Franstaligen uit Halle-Vilvoorde en voor niemand anders.

Bovendien is de unitaire kieskring een overblijfsel van het oude België, dat haaks staat op de actuele indeling van dit land in gewesten en taalgebieden en daardoor zelfs strijdig is met de grondwet. Dit had dus al veel langer rechtgezet moeten worden, maar de Vlaamse partijen hebben daartoe nooit de moed gehad. Als er al prijzen betaald moeten worden, dan zou het dus moeten gaan om herstelbetalingen aan Vlaanderen, omwille van decennialang taalimperialisme en poging tot gebiedsroof.

Objectief gezien verliezen de Franstaligen ook helemaal niets bij deze splitsing: het aantal Waalse zetels in de Senaat en het Europees Parlement ligt vast en kan dus niet verminderen ten gevolge van het wegvallen van de kiezers uit Vlaams-Brabant. En die kiezers behouden vanzelfsprekend het recht om eigen lijsten in te dienen, net zoals zij dat voor het Vlaams Parlement doen. De taalverhoudingen zullen dus ook in de Kamer niet echt veranderen. Wat wel verandert, is dat Franstalige Brusselse of Waalse politici niet langer actief naar stemmen zullen kunnen ronselen in ons taalgebied; het zal dus vanuit Brussel en Wallonië veel minder renderend worden om onze inwoners op te stoken tegen het Nederlandstalig karakter van onze streek. Vandaag hebben die Brusselse politici er alle belang bij dat anderstalige inwijkelingen zich bij ons NIET zouden aanpassen, en sponsoren zij om die reden allerlei anti-Vlaamse initiatieven, zoals het hatelijke blad *Carrefour*. Het gestook en het imperialisme zullen dus afgeremd worden, maar het is natuurlijk onaanvaardbaar dat voor het ongedaan maken van dit onrecht één of andere prijs zou moeten betaald worden.

Hoger werd reeds geciteerd uit het akkoord tussen Sp.a-Spirit, de VLD en de burgemeesters. Daarin hebben de partijvoorzitters zicht uitdrukkelijk geëngageerd om geen prijzen te betalen voor de splitsing.

Toch werd reeds in de aanloop naar de verkiezingen van

juni 2004 het pad geëffend voor een **bocht van de VLD**. Bij herhaling stelde de Brusselse VLD-minister Guy Vanhengel dat er ruimte was om de taalwetgeving in Brussel te herzien. Dit gebeurde in de context van het zogenaamde taalhoffelijkheidssakkoord, waarmee de meerderheidspartijen in Brussel al jarenlang de taalwetgeving omzeilen. Dat akkoord werd in 2003 door de Raad van State vernietigd en Vanhengel dringt sindsdien aan op een verregaande uitholling van taalwetten in het federale parlement, zodat aan de verplichte tweetaligheid van de ambtenaren een einde zou komen. Op vraag van Verhofstadt richtte Vanhengel midden september een werkgroep op van Vlaamse en Franstalige Brusselse politici, die een drastische versoepeling van de Brusselse taalwet moest voorbereiden als compensatie voor de splitsing. Maar het initiatief lekte voortijdig uit en men bereikte geen consensus.

Op 8 oktober kwam de VLD van Halle-Vilvoorde bijeen in Affligem. De partijafdeling drong aan op een doorbraak in de beleidsverklaring van Verhofstadt op 12 oktober. *“Maar de bewering dat de splitsing er kan komen zonder dat aan de Franstaligen een prijs betaald wordt, is fundamenteel oneerlijk.”* (Belga).

Diezelfde dag was ook Brussels parlements lid en ex-VU'er Sven Gatz het veld in gestuurd. In een groot interview in De Standaard pleitte hij voor een uitbreiding van de faciliteiten en zelfs voor de bekrachtiging van het Minderhedenverdrag. Hij stelde zich hiermee op één lijn met het FDF. In een open brief reageerde Bart Laeremans zeer scherp op de voorgestelde toegevingen: *“Het ergste is vooral dat u met uw stellingname voedsel geeft aan de Franstalige wensdromen en doet uitschijnen dat hun eisen legitiem zijn. U versterkt hiermee hun onderhandelingspositie in niet geringe mate. De splitsing, mijnheer Gatz, is overigens geen doel op zich. Niet alleen moet een einde gesteld worden aan een discriminatoire toestand, het is vooral de bedoeling om de verfransingspolitiek van uw Brusselse collega's een halt toe te roepen. En net dat imperialisme moedigt u nu aan.”*

Na de talrijke negatieve reacties op Gatz begreep Verhofstadt dat hij in zijn regeringsverklaring van 12 oktober geen akkoord zou kunnen voorleggen. Dewael had die mogelijkheid reeds naar voor geschoven in De Zevende Dag van 3 oktober: Verhofstadt mocht “niet afgerekend worden op het uitblijven van een oplossing voor Brussel-Halle-Vilvoorde.” Er zou enkel een “aanzet” tot oplossing gegeven worden. Dat was dan de aankondiging van de IMCIH (zie hoger), die uiteindelijk op 10 november van start zou gaan en die tot doel heeft een compromis uit te werken. Verhofstadt blijft overal waar hij kan herhalen dat het onmogelijk is om in het Parlement een voorstel goed te keuren dat ingaat

tegen de wil van één van beide Gemeenschappen, zodat er wel moet gewerkt worden aan een compromis.

Maar deze redenering gaat niet op. Zo werd begin 2004 het algemeen vreemdelingenstemrecht goedgekeurd door het parlement, terwijl de grote meerderheid van de Vlamingen en van de Vlaamse parlementsleden hier vierkant tegen was. Ook werden er in het recente verleden om de haverklap eenzijdige toegevingen gedaan aan de Walen zonder dat daar compensaties voor de Vlamingen tegenover stonden: er was de wet in verband met de Brusselse toegevoegde rechters, de Francorchamps-wet en de wapenwet. Voor deze inderhaast ingewilligde Waalse eisen werden nergens compensaties betaald aan de Vlamingen. Nu moet het ook eens in de omgekeerde richting kunnen, vooral omdat de Vlaamse eisen gewoon neerkomen op de toepassing van de Grondwet.

Het probleem is dat Verhofstadt met alle macht zijn regering in stand wil houden en bereid is elke prijs te betalen die de Walen daarvoor vragen. Hij weet immers dat de Walen in staat zijn om tot het uiterste te gaan en om zijn regering met een vingerknip te laten vallen als ze hun zin niet krijgen. De enige logische houding die een Vlaamse partij met enig zelfrespect daar tegenover kan plaatsen, is duidelijk maken dat er in zo'n scenario gewoon geen nieuw federale regering meer komt en dat het land uiteen zal vallen. Hoog tijd dus dat de Vlaamse partijen de confrontatie eindelijk aangaan.

Hieronder geven we een overzicht van de diverse tegeneisen die door de Waalse partijen gesteld worden in het kader van het splitsingsdossier:

1. Inzake Brussel

1.1 Opgeven van het principe dat de ambtenaren van de lokale besturen (gemeenten, OCMW's, openbare ziekenhuizen) tweetalig zouden zijn. Ze zouden dus niet langer verplicht worden om Nederlands te leren, waardoor de Vlamingen in de toekomst nóg minder in hun taal bediend zullen worden dan vandaag. Terwijl de situatie in de ziekenhuizen nu reeds dramatisch is.

1.2 Verzaken aan het principe dat een vast percentage van het gemeentepersoneel Nederlandstalig moet zijn. Het aantal Nederlandstaligen zou helemaal afhankelijk gemaakt worden van het werkvolume, met name het aantal Nederlandstalige dossiers. Maar dat aantal wordt vervalst doordat veel Nederlandstaligen zich verplicht voelen om zich als Franstalig in te schrijven. Bovendien zou het aantal vreem-

delingendossiers op die manier uitsluitend ten goede komen aan de Franstaligen. Dat betekent dat vele honderden jobs voor Nederlandstaligen verloren zouden gaan.

2. Inzake Vlaams-Brabant

2.1 **De grenzen van Brussel worden opengegooid.** Een groot stuk van Vlaams-Brabant, minstens de zes faciliteitengemeenten, moeten bij Brussel gevoegd worden. In het bijzonder Sint-Genesius-Rode geniet grote belangstelling, want deze gemeente vormt de "corridor", de verbinding tussen Brussel en Wallonië.

2.2 **Uitbreiding van de faciliteiten.** De fameuze "omzendbrief-Peeters" moet afgeschaft worden, net nu de Raad van State bevestigd heeft dat deze maatregel de faciliteiten op een volstrekt wettelijke manier inperkt. Deze omzendbrief wil verhinderen dat inwoners van faciliteitengemeenten die eenmalig een document in het Frans aanvragen, daarna automatisch heel hun leven alle nieuwe documenten in het Frans toegestuurd krijgen. Dit kwam neer op een regelrecht misbruik van de faciliteiten.

De Franstaligen willen bovendien ook nog heel wat andere gemeenten uit Halle-Vilvoorde bedenken met faciliteiten. Zowel uit de praktijk als uit wetenschappelijke studies is gebleken dat de faciliteiten de verfransing sterk in de hand gewerkt hebben en de integratie onmogelijk gemaakt hebben. Zij hebben hun doel dus gemist. Daarom dienen ze dus te worden afgeschaft of minstens uitdovend te worden gemaakt. Van een uitbreiding kan geen sprake zijn.

Ook de voorstellen waarmee VLD-Kamerlid **Luk Van Biesen** de Franstaligen wil "masseren" (*De Standaard* van 19 januari 2005) wijzen wij bijgevolg af. Zeker zijn voorstel om het statuut van de zes faciliteitengemeenten gelijk te schakelen met het oog op de fusies van faciliteitengemeenten, dient met klem verworpen te worden. Hierdoor zou bijvoorbeeld het faciliteitensysteem in de corridorgemeente Sint-Genesius-Rode uitgebreid worden. Ook een fusie van deze gemeenten is voor ons niet aanvaardbaar. Zo'n fusie kan de individuele macht van bepaalde Vlaamse politici (zoals Van Biesen zelf) uitbreiden, maar dit geldt eveneens voor de machtspositie van de Franstalige politici. Ook is het ongewenst dat Wezembeek op die manier een grensgemeente van het Brussels gewest zou worden.

Opmerkelijk: waar er faciliteiten zijn in Wallonië zelf, worden die niet eens nageleefd. Zo betaalt de Franse Gemeenschap, ondanks de wettelijke verplichtingen daartoe, geen euro voor de Vlaamse school in Komen.

2.3 Inschrijvingsrecht. Anderstalige inwoners zouden voor het uitoefenen van bepaalde rechten een fictief verblijf in Brussel mogen kiezen en bijgevolg in Brussel mogen stemmen. Ook dit komt neer op privileges die volstrekt in strijd zijn met de grondwet en het gelijkheidsbeginsel. In 1978 bracht de Vlaamse Beweging de regering Tindemans ten val toen die met het beruchte Egmontpact precies hetzelfde wou doen.

2.4 Invoering van het Europees Kaderverdrag inzake Minderheden. Dit is werkelijk het paard van Troje voor Vlaanderen. Indien dit verdrag wordt bekrachtigd, dan krijgen de Franstaligen in Vlaanderen officieel de status van minderheid, met alle mogelijke rechten die daaraan verbonden zijn. Faciliteiten in heel Vlaanderen dus. De klok wordt 70 jaar teruggedraaid. Het is de Raad van Europa die deze rechten toekent, zodat we daarover geen enkele controle meer zouden hebben. Wie meer wil weten over de gevolgen die de Franstaligen willen verbinden aan de ratificatie van het minderhedenverdrag, surft gewoon naar www.fdf.be en klikt op Périphérie. Er is ter zake helemaal geen verborgen agenda. De waanzinnige francofone agenda ligt er open en bloot.

Het moet duidelijk zijn dat de splitsing voor de Vlamingen geen fetisj is die kost wat kost moet gerealiseerd worden. De splitsing van B-H-V is noodzakelijk om een einde te stellen aan het imperialisme en de verfransing. Het kan niet zijn dat in ruil daarvoor nieuwe verfransingsmechanismen in gang worden gezet. Dan wordt de remedie erger dan de kwaal. De splitsing is zinloos en ongewenst als er in ruil daarvoor opnieuw voedsel wordt gegeven aan de verfransing.

Maar anderzijds moet het even duidelijk zijn dat er geen vertraging meer kan geduld worden. De tijd speelt in het voordeel van de Franstaligen, omdat zij de demografische steun krijgen van tienduizenden Europese en niet-Europese vreemdelingen die zich in Brussel en Vlaams-Brabant hebben gevestigd. Hun aantal zal de komende jaren nog fors toenemen en de Franstalige partijen hopen dat de internationalisering en de *verBrusseling* van de Rand op termijn zal gevolgd worden door een uitbreiding van Brussel.

Veel beter nog dan de Vlamingen beseffen de Waalse politici dat België zal verdwijnen. Hun zagezegde gehechtheid aan België en aan het koningshuis dient alleen maar om zo lang mogelijk munt te kunnen slaan uit de situatie, om zoveel mogelijk geld te blijven innen van Vlaanderen en een zo ruim mogelijk gebied binnen te rijven, aan te hechten bij de Waalse invloedssfeer. In tegenstelling met de meeste

Vlaamse partijen, denken de Waalse partijen vooruit, zijn zij wel bezig met de wijze waarop België moet ontbonden worden en met een strategie voor Brussel. Getuige daarvan de uitspraken van de Waalse minister-president Van Cauwenberghe, die heel openlijk heeft laten verstaan dat Wallonië bij de ontbinding de Vlaamse faciliteitengemeente Sint-Genesius-Rode moet annexeren om de noodzakelijke rechtstreekse corridor met Brussel te realiseren.

Het hele debat over Brussel-Halle-Vilvoorde moet dus in dat perspectief gezien worden, in het kader van het binnenhalen van een zo groot mogelijk deel van de buit en van ons grondgebied. Als zij zouden redeneren vanuit een Belgisch perspectief, vanuit het perspectief van een harmonieuze samenleving en wederzijds respect, dan hadden zij al lang ingestemd met een splitsing, omdat dit niets anders is dan de logische uitvoering van de Grondwet, van de indeling van het land in gewesten en taalgebieden.

De Vlamingen mogen dus ditmaal geen schrik hebben van een open conflict. Wanneer de Walen dreigen met de alarmbel, met nieuwe verkiezingen of met de ontbinding van de Belgische staat, dan moeten de Vlamingen eveneens de ontbinding van België op tafel leggen. Of het toedraaien van de geldkraan. Het kan niet zijn dat opnieuw de Vlamingen een prijs moeten betalen voor het voortbestaan van dit hoogst kunstmatige land. We hebben genoeg betaald.

Het is zoals Willy De Waele, burgemeester van Lennik, het stelt: *“Dit is geen communautair probleem, wel een van goed bestuur. De Franstaligen blijven het conflictmodel gebruiken en wij, Vlamingen, gaan weer op onze buik liggen. Het wordt tijd dat wij ook dat conflictmodel in plaats van het consensusmodel hanteren.”*